

КАНТ, ШОПЕНГАУЕР ТА КАМЮ В ДИСКУРСІ ФЕНОМЕНУ ВОЛІ

Актуальність дослідження. Ідейне сполучення даних авторів має за мету порівняльний аналіз метафізичних і не тільки витоків на природу феномену волі, а саме дослідження автономії, морально-етичного напрямку та концептуальних представлень загальної проблематики, що постають з даних досліджень. Концепція можливості проведення аналізу явища стосується спроби дослідити феномен в чітких рамках однієї системи, з перспективою порівняння різних поглядів та дефеніцій, проте в полі власного судження та поняття, дасть шанс або ж синтезувати новий, унікальний підхід до визначення ідеї цінності та підтвердження її ролі, незалежно від типу та цілі ініціалізації, так або ж провести аналітику з фактором виявлення неможливих аспектів висвітлювальної теми

Зважаючи на це, питання актуальності вимірюється всіма працями пошуку вирішення проблематики та сумарним числом «відповідей», що претендували на дану етимологію, проте, що не змогли її об'єднати універсальним звеном чи то ключем, додаючи до цього специфіку наукової сфери, де унікальна відправна точка пошуку та її шлях вже вважаються відповіддю на питання в області, де вона знаходиться, віддаючи новизною розкритого погляду.

Увагу питанню в свою чергу було приділено у працях вітчизняних та зарубіжних вчених, зокрема: О. В. Водолагіної, Г. Я. Стрельцової, Н. О. Лоського, О. В. Черкашиної, О. М. Ноговіциної, О. Ю. Кривих та ін. Якщо ж брати до уваги надбання останніх років, то вони зосереджувались на ідеях розгляду системи поглядів на речі та поняття в школах порушених авторів, або ж на загальних зібраннях тезисів щодо волі, трактування, її розгляду у вузько-направленій сфері, як моралі чи питання існування чистої та великої волі в спробах об'єднати та винести під загальним практичним та теоретичним значенням, морального питання в абсурді Камю чи то розуміння волі по Канту, що надає більшої винятковості нашому пошуку.

Мета дослідження: порівняльний аналіз феномену волі в трактувань різних мислителів з ціллю виділити загальну специфіку поставання явища в різних аспектах споглядання та вирішити проблематику аспектів, утворених на співставленні вчень.

Завдання дослідження: порівняльний аналіз поставання волі в Кантівській максимі, апарату світової волі за Шопенгауером, аналіз проблематики волі за Камю, порівняльна характеристика загальної проблематики вчень.

Об'єкт дослідження: феномен волі в історико-філософському процесі.

Предмет дослідження: специфіка дискурсу феномену волі у Канта, Камю та Шопенгауера.

Категорії, що можуть оперувати поняттями свободи та волі в апіорних та емпіричних потоках можуть протиставлятися різними точками спогляданнями, не порушуючи при цьому при цілковите явище, як феномен, але синтезуючи одночасно нове, не за етимологічним змістом, а за власною рефлексією та особистою ідейною методологією.

Система, утворена родоначальником німецької класичної філософії, наврядчи може похвалитися повнотою розкриття природи волі, проте опис її морально етичної сторони віддає взірцем німецького ідеалізму. Кант у своєму баченні йде більше до автономії, породжуваною результативністю дії до особистості, при цьому керованим вищим апіорним знанням, його ступенем піднесенням над емпіричним, чуттєвим управлінням. Проте навіть воля, підпорядкована розумом та внутрішніми ідеалами й абсолютами, має розділ у причинності вольового акту. Якщо модель поведінки керується примусом щодо виконання морального вчинку, не з природної схильності та не має за головну мету у ціль, якою досягається воля, лише тоді вона має цінність, саме в протиположній емпіричному бажанню, проте керованого апіорним баченням порядком речей. Автономія Кантівської системи напрямленості волі в даному випадку є замкнутою в коло безцільності підтримання моральної сторони її діянь, оскільки стосується примусу, виховання її ж самої. Можна згадати примітку А. Камю – «Вимога абсолютної свободи завершується теорією безцільного дію». Проте ж навіть при досягненні деякого морального ідеалу системної волі, Кант наводить суб'єкт сповідання власної етики до безликого учасника творіння цієї дії [1].

Творчість «єдиного ідейного наслідника Канта» в XIX ст. спрямовується на супротив вируючого в той час безперспективного представлення раціоналістичного погляду на природу багатьох речей, включаючи волю, свідомість, час та концепції їх існування та інтерпретування. Залучившись представленнями волі в «Критиці чистого розуму», філософ хоч і сповідувавши свого наставника, прийнявся бути також щедрим і в критиці, щодо порушених тем – трактування, як волі так і витоків її моральності спрямовується на абсолют світової волі, де вона виступає певним духовним принципом, що приписує безумовне становище речей, піддається незліченній кількості об'єктивізацій, може бути обумовлена та піддана емпіричним принципам, що відповідає практичній максимі Канта, проте ніяк не вдовільняє апіорну частину. Детермінізація критики виходить через нерозуміння Кантівського імперативу, бачення Шопенгауера відповіді в людській природі та світі навколо, а не в «апіорних карткових будинках», теоріях та вченнях, що не знаходять вдовільнення в людській природі пошуку. Система Канта не є вирішенням безумовної участі людської природи, що і хоче вирішити Шопенгауер, проте апарат світової волі не є відповіддю достатньої участі моралі в пошуку творця [2, 3].

На співставленні проблематик утвореними двома школами, ми можемо прийти, до того, чи є питання моралі прямо залежним до головного питання цінності життя. Пошук, порушений А. Камю призвів його до «головного питання філософії» – напрямленість свободи волі на її припинення, може навіть в неоднозначному начебто ключі, призвести до різних трактувань. Логічний кінець системи суджень, де бунт проти самого сенсу існування, постає проти умов, правил, що оточує суб'єкта не є насправді тим чим хоче здаватися. Якщо абсурд оточує нас і раціональність не втримана, то бунт за свою ідеологічну систему, що ми можемо справедливо, постає цілком, яку він пропонує. Навпаки, сенс, породжуваний нами та боротьба без надії за нього, за право творити свою особистість, свою волю та поставати за неї лише перед собою, своїм баченням речей, проте признавати абсурд, є бунт проти нього за можливість придати цінну своєму життю. І так, воно довершене за участю, але цим не знецінює, а надає більшої ваги, розсудливості, значимості діям, часу та іншим матеріям, предрикає витрачання цього дару впусу, зосереджує на тому, щоб суб'єкт використав інструмент свого бачення для возвеличення своєї сутності [1].

Філософія абсурду в Камю трансформується в філософію бунту, боротьбу за свої екзистенціальні, неважливо якого змісту, головне в протидії пасивності знання, що випало на судження. Камю в своєму абсурді пересікається як і з вирішенням суб'єктивізму апарату світової волі, так і з ініціалізацією участі особистості при акті волі Канта. Єдине, проти чого бореться сама філософія абсурду – питання кінцевості волі. Мораль не є вічна, проявлення її включаються в масштаб лише при колективному, апарат світової волі в даному випадку не може вирішити одиничні доцільні питання гуманності поставання вирішення абсурду. Єдине вирішення поставання проблематики усіх систем лежить в припущенні волі, не направленої на безумовне дотримання моралі, проте такої, що бореться за істинність самого процесу пошуку, як перед своєю природою так і природою, що наділила її можливістю припускати даний акт. Це і робить нас не безликим учасником процесу виховання власної волі, не одиничним вектором світової волі, не борцем з абсурду цього світу, а власним творцем своєї ідеології на шляху до пошуку істини, що викарбовується лише особистим критичним мисленням [1].

Отож, доводячи аналіз до кінця, ми можемо з певністю затвердити комплексний зміст порушеною нами тези. Дослідження питання формування волі та її змісту поставало в різних течіях, часовому вимірі та нескінченно у варіаціях спроб присудити єдину істину в цих постановках. Беручи до уваги порушені нами випадки, ми сміливо можемо простежити розвиток розкриття одного з вічних питань та розкрити й вирішити ідейну проблематику розкритих трактувань. Автономія Канта не може припустити безумовне виховання власної волі шляхом присудження її цілі моралі та етиці, так само як ні світова воля Шопенгауера не може наділити всіх даним змістом ні бачення абсурду кінцевості акту присудження не допускає власного вирішення. Єдине, що включає нашу цілковиту участь – це напрямок волі в пошуку власного бачення положення речей та її виховання на шляху до викарбовування істинності.

Список використаних джерел

1. Камю А. Бунтующий человек. Философия. Политика. Искусство: пер. с фр. Москва : Политиздат, 1990. 415 с.
2. Кант И. Критика чистого разума : пер. з нім. та приміт. І. Бурковського. Київ : Юніверс, 2000. 504 с.
3. HnasevychNadia, RudakewychOksana. Wolnośćdziałaniamoralnego: I. Kantvs. A. Schopenhauer: Науковий вісник Східноєвропейського національного університету ім. Лесі Українки. Серія Філософські науки. Розділ І. Філософська антропологія та філософська культура. №9(334). 2016. С. 16 –21.